

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku G. Sp. zo.o. z siedzibą w P.
przeciwko J. L.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 lutego 2017 r.,
skargi kasacyjnej pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 24 września 2015 r., sygn. akt III APa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 zł
(pięć tysięcy czterysta) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 24 września 2015 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na skutek apelacji powodowej "G.", spółki z o.o. z siedzibą w P., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia 14 sierpnia 2014 r., oddalający powództwo w całości, w ten sposób, że zasądził od pozwanego J. L. kwotę 67.200 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 2 marca 2009 r. do dnia zapłaty, a w pozostałej części apelację oddalił. Sąd pierwszej instancji uznał, że pozwanemu nie powierzono kwoty 67.200 zł i nie miał obowiązku rozliczenia się z niej, natomiast Sąd drugiej instancji dokonał odmiennej oceny materiału dowodowego i poczynił własne ustalenia, pozwalające na przyjęcie, że pozwany nie

rozliczył się ze spółką z kwoty 67.200 zł, pobranej na rzecz spółki w dniu 1 marca 2009 r. od J. P. tytułem zapłaty za wykonanie umowy o świadczenie usług serwisowych.

Skarga kasacyjna pozwanego została oparta na zarzucie obrazy przepisów postępowania - art. 382 k.p.c. "przez pominięcie przez Sąd Apelacyjny przy wydawaniu zaskarżonego wyroku istotnego materiału dowodowego zebranego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji, w tym w szczególności materiału dowodowego w postaci przesłuchań świadka M. G. oraz dowodu z dokumentów wskazanych w dalszej części skargi", gdyż – zdaniem skarżącego - nie może budzić wątpliwości, że ich analiza mogła doprowadzić do przyjęcia odmiennych ustaleń faktycznych, co z kolei miałoby wpływ na wynik niniejszej sprawy. Skarżący zastrzegł, że nie chodzi o zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd odwoławczy lub dotyczące oceny dowodów przeprowadzonych przez ten Sąd, lecz o zarzut pominięcia przy wydawaniu wyroku istotnych fragmentów materiału dowodowego zebranego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący opisał ją jako oczywiście uzasadnioną, uznając za nieakceptowalne wydanie orzeczenie na podstawie arbitralnie wybranej przez Sąd Apelacyjny części materiału dowodowego, z pełnym pominięciem dowodów niezgodnych z przyjętą przez ten Sąd wersją wydarzeń, przy czym wskazał jako pominięte zeznania świadka M. G. oraz z dokumentu umowy pożyczki z dnia 1 marca 2009 r. zawartej przez pozwanego z J. P. wraz z wekslem i deklaracją wekslową oraz z faktury VAT opisanej w pkt. 6 pisma procesowego pozwanego z dnia 18 lipca 2013 r. przy czym ze względu na charakter skargi kasacyjnej oraz znaczną liczbę pominiętych dokumentów, skarżący pominął ich bardziej szczegółowy opis.

W odpowiedzi na skargę strona powodowa wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zwrot poniesionych kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest oczywista zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), skarżący powinien wykazać, że wadliwe zastosowanie przepisu prawnego doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia, tj. kwalifikowany charakter naruszenia prawa. To nie może być sugestia naruszenia prawa, lecz konieczne jest profesjonalne, oparte na jurydycznych argumentach wykazanie - bez przeprowadzania głębszych rozważań i analiz prawnych - ewidentnej i niewątpliwej niepoprawności zaskarżonego orzeczenia. Konieczne jest przy tym uczynienie tego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, gdyż nie wystarczy wykazywanie tego w ramach podstaw skargi kasacyjnej. Rozróżnienie i wyraźne oddzielenie podstaw skargi kasacyjnej od przyczyn przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398³ i 398⁹ k.p.c.) powoduje, że uzasadnienie wniosku przewidzianego w art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c., jako osobnego elementu skargi, pełniącego odrębną od jej podstaw, samodzielną funkcję procesową nie może być zastąpione ani uzupełnione przez uzasadnienie podstaw skargi kasacyjnej (por. aktualne postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001 nr 10, poz. 156, z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001 nr 3, poz. 52 i z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11). Jest to oczywiste, gdyż funkcją tzw. przesądu nie jest eliminacja z obrotu prawnego orzeczenia sądu drugiej instancji, którego rozstrzygnięcie nie odpowiada oczekiwaniom strony skarżącej, lecz ocena, czy rozpoznanie jej skargi kasacyjnej służy zapewnieniu jednolitości wykładni prawa i rozwoju jurysprudencji.

Przytoczenie przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentów sprowadzających się do opisu zarzutów ujętych w podstawach skargi w żaden sposób nie świadczy o jej oczywistej zasadności i nie może być skuteczne, zwłaszcza wobec braku zarzutu naruszenia przez Sąd drugiej instancji obowiązku odniesienia się w uzasadnieniu swojego wyroku do wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art. 382 k.p.c. i art. 328 § 2 w

związku z art. 391 § 1 k.p.c.). W tym stanie rzeczy odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona ze względu na obrazę przepisów postępowania nie jest trafne, gdyż z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, że ta podstawa kasacyjna uzasadnia uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O zwrocie kosztów postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 2 pkt 2 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).